

הבת ביאנקה והנכדים

בלדרית סנאן (משמאל) ובתה ביאנקה

סרפנדס לבת, ילדים נמושים, כסף לחתן שיכור

יוסי אמר לי שכמות ההירואין שעל גופי היא 250 גרם. זה היה חשוב לי לצורך התשלום. הכל רפק כמו שעון וקבלתי 2000 דולר. השיטה, שבה הרווחתי כסף בצורה מהירה, נראתה לי מתאימה ביותר. התייחסתי לסמים

מאותו יום היינו בקשר קבוע. הגעתי לישראל כמה פעמים ויוסי שילם את הנסיעות ובתי-המלון. הסר דור מצא חן בעיני והכל התנהל כה לכה. בחודש יולי 1986 הודיע לי יוסי שיספק לי סמים, כדי להעבירם לישר-

שאני מוכרחה להביא את ביאנקה, בתי, לטיפול בבלגיה. לא היה לי למי לפנות ומאפה להשיג כסף. פניתי לאביה של בתי שהתחתן איתי, כך הסתבר לי אחרי החתונה, רק כדי לקבל רישיון לעסק

אחיות ערביות מיפו מכרו סמים כשבעליהן לא היו בבית. לכוכבה לוי שימשו הסמים מקור הכנסה. מרים זגל נתכנסה כשעליה הירואין וכמוה גם מרגריטה סנאן.

כאל סחורה שצריך להעבירה ולא יותר מזה.

בכסף הזה הבאתי את בתי ביאנקה מסנריף לבלגיה ודאגתי להתחלת הטיפול בה. יום אחד הגיע בעלה של בתי במפתיע. הוא התיישב אצלי וחי על חשבונני. היו ויכוחים והוא רצה להחזיר את בתי איתו לסנריף. כשהיא הודיעה לו שהיא נשאת איתי, הוא בלע גלולות-דעל וניסה להתאבד. לא היה לו ביטוח רפואי ונאלצתי לשלם עבור כל הטיפולים שקיבל בבית החולים אחרי ניסיון-ההתאבדות. יוסי מגור, שהיה איתי בקשר וידע מה עובר עלי, הציע לי העברת-סמים נוספת למימון הוצאותי. הסכמתי ללא היסוס. זו היתה הדרך היחידה שכולתי להרוויח 10,000 דולר עבור משלוח של קילוגרם אחד של הירואין.

בסוף חודש פברואר הגיעו אלי שני חברים ששלח יוסי מגור. הם הגיעו גם אל רמו (רחמים אלבו, יורד ישראלי שעסק בהפצת-סמים בן ישראלים. רמו השתייך למאפיה היוגוסלבית שהפילה את חיתתה על תושבי אמסטרדם). רמו היה ספקיסמים קבוע של יוסי מגור.

"בגדים לאריזה"

שני הישראלים התקשרו ליוסי מגור בטלפון (באותה עת האזינה המיטרה בקווי-הטלפון של אנשי הרשת) והסבירו לו בלשון-צופן שהם נמצאים אצל חבר וכי הם מחפשים משהו טוב מאוד, חומר-לוקסוס. אחרי יום נוסף הם התקשרו למגור ואמרו: "אריזנו את הבגדים, הבגדים מוכנים לאריזה".

גם הפעם נשלחתי לתחנת-הרכבת באנטוורפן, שם קיבלתי את קילוגרם ההירואין. החומר היה ארוז בשקיות ניילון. זו היתה "אריזת-הבגדים" לפי הצופן.

הכרתי את הדרך שבסופה הייתי צריכה להגיע למלון שלום בתל-אביב. באותו מלון הייתי בכל פעם שבאתי לישראל ומשם התנהלו העברות-הסם (המשך בעמוד 28)

אל. הוא אמר שלא יתן לי אותם באופן אישי, כי יש לו אנשים שעוברים כש בילו. יוסי ביקש ממני לפגוש בחור מסר יים בתחנת-הרכבת באנטוורפן. הוא מסר לי את תיאורו ואמר כי בחור יתן לי חבילה. איתרתי את החבור בלי שום בעיות והוא נתן לי שקית-ניילון ובתור כה חבילה. חזרתי הביתה, שם חיכה יוסי מגור.

יוסי סידר את הסמים בפלסטיקים רמויי נקניקות, ואמר לי לקנות מחוך. הוא הראה לי איך לארוז את הסמים ואיך לפזר את החבילות בתוך המחוך, מכסי לגוף.

הלכנו ביחד כדי לקנות כרטיסי-טיסה לשנינו. בדרך הוא החליט פתאום שלא כדאי לו לנסוע דרך בלגיה בגלל בעיות כלשהן. הוא ביקש ממני שאסע לכר וכי הוא ישלח מישו מטעמו שיסע איתי במטוס לישראל. אולם איש לא יצר איתי קשר במטוס. כשהגעתי לישראל היה עלי לנסוע למלון אשד השרון בהרצליה-פיתוח.

בבלגיה. כשקיבל את הרישיון הוא עזב אותי ואת הילדה. למרות זאת פניתי אליו לעזרה, כדי להביא את בתי ונכדיי לבלגיה.

ביום שהסכים לשלם את הכסף הוא נהרג בתאונת-דרכים. בינתיים חיכתה ביאנקה לכרטיס שהבטחתי לה. היא לא ידעה שהיא חולת-סרטן וחשבה שהיא סובלת מתשישות, שאולי נובעת מחוסר-ויטמינים או תזונה לא נכונה. ביאנקה גם היתה מטוסכסת עם בעלה וחיכתה לכוא אלי לבלגיה.

כששמע יוסי מגור את הסיפור אמר: "אם את צריכה כסף מה דעתך להעביר עבורי סמים לישראל"

סמים במחוך
אמרתי ליוסי שאתן לו תשובה אבעוד כמה ימים. כשנפגשנו אמרתי לו שאני מוכנה עקרונית. דיברנו על התנאים וסיכמנו שעבור כל 100 גרם הירואין שאכריח לישראל, אקבל 1000 דולר.

מוכרות-סמים סנאן (מימין). משמאל: גיתית איזרעאלוב) רק דרך צוהר בדלת

לשבת ככלא. סתם ככה'. מרסל כהן סיפרה שישה באוטו של חבר, ובמיקרה היה באוטו קילוגרם הירואין. גם היא נשפטת לכמה שנים. מרים זגל, שבאה ארצה עם קילוגרם הירואין, הודתה בחקירתה הראשונה במיטרה ואמרה שהיא באמת מצ' טערת וכי לא היתה לה כוונה להתעסק בענייני-סמים. מרים סיפרה לי שהיתה במצב קשה מאוד כשהגיעה לכלא ועבר זמן רב עד שתפסה את חומרת העניין. היא נידונה לשבע וחצי שנות מאסר וסירבה להעיד במישפט של חבריה לרשת-הסמים. השופטים הוסיפו לה עוד שנתי-מאסר בגלל סירוב זה, כך שבסך-הכל היא שפוטת לשמונה וחצי שנות-מאסר.

בת חולת-סרטן

ביקשתי ממרגריטה לספר לי כיצד עלתה עליה המיטרה והיכן הכירה את האנשים עבורם הב' ריחה סמים לישראל.

היא סיפרה: גרתי באנטוורפן בבלגיה ועבדתי כמדריכת-יורים בכל מיני ארצות. בשנים האחרונות עבדתי בספרד. בערבים יצאתי לבלות בכל מיני מועדונים. בשנת 1985 הכרתי ישראלי בשם יוסי מגור. הוא מצא חן בעיני

מרים מעבירה את רוב הזמן בקריאה ובכתיבה. היא אחראית על הקניינה, גרה בתא עם אביכה גרנות ולא אוהבת כשבאים אורחים לבקר בחדר. היא מתלוננת בעיקר על הפרטיות שחסרה לה בכלא.

אחרי שקיבלה פטירות-עור ככלא נלחמה מרים על זכותה להיות

בלדרית מרים זגל חצה בפרטיות

הוהיידרדנו. נפגשנו במועדון-לילה ושוחחנו בספרדית. הוא סיפר לי שהוא תייר מישראל.

באותה מפגישותי איתו סיפרתי לו על הבעיות שיש לי עם בתי, ביאנקה, שנמצאה באי סנריף, התחנה בגיל 15 וילדה שני ילדים. בעלה של בתי לא עזב והסתובב כל היום שיכור.

כפעם האחרונה שהגעתי לאי סנריף לביקור, התברר לי כי בתי חולה בסוג מסוים של סרטן בדם. באותה תקופה נפטרו שני אנשים במישפחתי מסרטן ואני נכנסתי לטראומה קשה. הבנתי

מטופלת בידי רופאים מומחים. באח' רונה היא יוצאת לטיפולים בבית חולים, וזה מוציא אותה מעט משיגרת הכלא.

מיכתבים בפלמית

מרגריטה סנאן היא אחת מבלדר-ריות-הסמים שנתפסה עם קילוגרם הירואין. יחד איתה נתפסו כל אנשי רשת-הסמים. חלק מהאנשים כבר נשפטו. מרגריטה הורשעה ונידונה לשבע שנות-מאסר.

מרגריטה, תושבת בלגיה, נמצאת בכלא הישראלי כשנה, היא לא זוכה לביקורים מאחר והיא אינה מכירה אנשים בישראל. מיכתבים מגיעים אליה לעתים רחוקות, היות ורוכס נכתבים בשפה הפלמית ואנשי-הצנ' זורה כאן מתקשים לפענח אותם.

היחיד שבא לביקרה הוא זאב גורדון, הפרקליט שייצג אותה במישפט, והוא גם ראג לכך שאנשי שגרירות-בלגיה יתעניינו בה מדי-פעם. מרגריטה אינה מודדת עם יתר האסירות. היא מגיעה לעבודה בחדידאן ולא קמה ממקומה עד שעת סיום העבודה.

לפני שעברתי ל-המתפרה עברנו ליד אותו שולחן. מרגריטה אינה מינה עברית ולפעמים שוחחנו באנג' לית או בגרמנית. היא התלוננה שהיא סובלת מהצעקות ומהשיחות הקולניות של האסירות. קשה לה להבין את המנטאליות הישראלית וקשה לה להתאקלם ככלא. שאלתי את מרגריטה כיצד התגלגלה לפרשת-הסמים. לפתעתי, שלא כמו האחרות, דיברה מרגריטה על עיסקי ייבוא הסמים כעל עסק ריווחי רגיל, שלא

אלכס לינק